

[Lysholt Hansen.]

har jeg oven i købet i går udtrykkeligt meddelt økonomiministeren — og det er jo ikke rigtigt, det, økonomiministeren svarer mig. Jeg har det stående her foran mig; dér starter økonomiministeren, han bliver slet ikke spurgt om det; han siger her; han bliver slet ikke spurgt om det; det, han bliver spurgt om, det er: hvordan er trivslen i regeringen? — simpelt hen — og ikke forholdet mellem, hvordan det var i regeringen og det private erhvervsliv. Ministeren bliver spurgt: hvordan er trivslen i regeringen? Og så svarer han, at den er udmærket osv., „men jeg mener . . .“, og så kommer alt det med, at det hakkes i stykker, ved at folketinget og andre og pressen blander sig i det. Der kommer ikke senere hen ét eneste sted, hvor ministeren siger: men alligevel skal pressen orienteres.

Jeg har da også en levende fornemmelse af, at pressen virkelig føler, at den ikke orienteres af denne regering, og jeg tror heller ikke, at jeg helt har misforstået det, højtærede økonomiminister, for jeg står her med venstres lille blad, som sendes ud til redaktionerne, og dér har man citeret økonomiministeren nøjagtig for det, jeg citerede, og de meninger, jeg citerede, og ikke andet. I den artikel, som hr. Palle Lott forleden dag bragte i Berlingeren, kom det også ganske klart frem, at man er utilfreds i pressen, ligesom vi er det i oppositionen, med, at vi ikke kan få orientering og oplysning af denne regering, som giver os mulighed for en virkelig saglig bedømmelse af tingene i ordentlig tid, og det er det, vi er interesseret i.

Damsgaard: Jeg vil gerne takke først den højtærede økonomiminister for hans udtalelser om målsætningen for byrdefordelingen imellem staten og kommunerne. Det glæder mig, at den højtærede minister var enig i, at ændringer skal give en mere rimelig byrdefordeling mellem borgere i de forskellige kommuner og også klare den ud i lokalkommunerne, hvor de økonomiske vilkår og skattetryk er urimeligt forskellige.

Også tak til den højtærede finansminister for tilslutning til betegnelsen lokalkommuner. Jeg må måske føje til, at den finansministerielle tilslutning er for mig i sig selv

en prisbelønning; ministeren talte om en sådan.

Så vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger til hr. Lysholt Hansen. Det var jo meget hårde ord her i julemåneden, vel også lidt stærkere, end indholdet i virkeligheden kunne holde til; jeg synes, hans sidste replikker tyder noget på det. Nu var de jo ikke specielt vendt mod mig, men alligevel tager jeg anledning til at sige lidt om det, enkelte ting.

De var jo vendt mod forskellige ministre og især mod de konservative, som hr. Lysholt Hansen elsker særlig højt. Der blev næsten ikke ladt sten på sten tilbage i dette års økonomiske udvikling, hvis man alene skulle tro på hr. Lysholt Hansens fremstilling.

I begyndelsen af hans tale i går forstod jeg, at han skarpt kritiserede regeringen for den lempelse af finanspolitikken, der skulle ligge i, at det oprindeligt budgetterede kasseoverskud af forskellige årsager er ændret til et kasseunderskud. Men mod slutningen af talen var hr. Lysholt Hansen nået til at kritisere regeringen lige så skarpt for at føre en stram og forbrugsbegrænsende finanspolitik. For mig lød det, som det var det stik modsatte, han sagde.

En hel del af kritikken gik jo også på en slags forventning om, at det nok ikke blev ved at gå så godt. Rentefaldet og kreditlættelsen, ja, de var efter hr. Lysholt Hansens udtalelse blevet illusioner og intet andet. Det er unægtelig lidt flotte ord om et fald i den effektive obligationsrente på henimod 1½ pct. inden for det sidste års tid. Det betyder dog rent kontant, at den månedlige husleje i en almindelig lejlighed i det nye byggeri alene af den grund bliver over 100 kr. lavere, end den ellers ville have været, og at den årlige forrentning af investeringen i en ny arbejdsplads bliver 2.000-3.000 kr. lettere. Man skal have godt råd for at kunne affærdige det som illusion.

Når hr. Lysholt Hansen nævner, at arbejdstidsforkortelsen alene skulle forklare vendingen i industriens beskæftigelsesudvikling, er det jo kun en lille del af forklaringen. Hr. Lysholt Hansen synes helt at glemme, at udviklingen i 1967 på dette område var et tab på ca. 17.000 arbejdspladser i industrien. Denne direkte tilbage-